

3) Przedsiębiorcy, u których próbki nabyto, mają prawo ze swej strony wysłać odpowiednie próbki dla zbadania na swój koszt do pracowni chemicznych przy zakładach naukowych.

Postanowienia karne.

Art. 7. 1) Naruszenia niniejszego rozporządzenia oraz wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają ukaraniu według zasad ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. № 105, poz. 609).

2) Art. 128 oraz ostatni ustęp art. 132 tej ustawy uchyla się, a w ich miejsce stosuje się postanowienia następnych artykułów niniejszego rozporządzenia.

3) Art. 55 ustawy karnej skarbowej otrzymuje następujące brzmienie:

„Winni naruszenia postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. № 89, poz. 797) ulegają oprócz kar majątkowych, wyżej przewidzianych (art. 45 i nast. u. k. s.), również karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 8. 1) Winni potajemnego wyrobu i przerobu sztucznych środków słodzących ulegają karze pieniężnej od trzystu do trzech tysięcy złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych środków słodzących, a nadto karze więzienia od trzech miesięcy do roku.

2) Wyrób lub przerób uważa się za potajemny, jeżeli odbywa się bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 9. Winni sprzedaży lub nabycia sztucznych środków słodzących bez przepisanego zezwolenia tudzież winni niedozwolonego przechowywania tych środków ulegają karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych oraz karze konfiskaty środków słodzących a nadto karze aresztu od dwóch tygodni do sześciu miesięcy.

Art. 10. 1) Winni sprzedaży sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwie, mającem zezwolenie na sprzedaż, osobie nieuprawnionej do nabycia tych środków, ulegają karze pieniężnej od pięćdziesięciu do pięciuset złotych.

2) Tej samej karze ulegają winni bezprawnego nabycia sztucznych środków słodzących, jeżeli udowodnią, że nabyli je u upoważnionego sprzedawcy, w przeciwnym razie ulegają karze według art. 9 niniejszego rozporządzenia.

3) Zatrzymane sztuczne środki słodzące ulegają konfiskacie.

Art. 11. Winni niedozwolonego użycia sztucznych środków słodzących w przedsiębiorstwach, wyrabiających artykuły spożywcze (ciasta, potrawy i napoje), ulegają karze pieniężnej od stu do tysiąca złotych oraz karze konfiskaty wytworzonych artykułów żywności.

Art. 12. Winni naruszenia innych postanowień niniejszego rozporządzenia lub wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Art. 13. 1) Skonfiskowane sztuczne środki słodzące tudzież produkty i napoje z domieszką tych środków ulegają zniszczeniu.

2) Minister Skarbu może przeznaczyć skonfiskowane przedmioty na cele użytkowe lub sprzedać je osobom uprawnionym do ich sprzedaży.

Art. 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości oraz Przemysłu i Handlu.

Przepisy wykonawcze obejmą szczegółowe postanowienia co do wykonywania nadzoru nad wyrobem, przerobem, sprzedażą, przewozem i przechowywaniem sztucznych środków słodzących.

Art. 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1928 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. w sprawie ujednostajnienia przepisów o wyrobie, sprzedaży i używaniu sztucznych substancji słodkich (Dz. U. R. P. № 116, poz. 1056).

Na obszarze województwa śląskiego rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie z dniem ogłoszenia zgody na nie Sejmu Śląskiego w Dzienniku Ustaw Śląskich.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Stawoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

798.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 7 października 1927 r.

w sprawie zmiany art. 25 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą

ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Przepis art. 25 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. № 32, poz. 195) otrzymuje następujące brzmienie:

„Prawo do pobierania renty gaśnie:

1) w razie śmierci,
2) gdy osoba, pobierająca rentę została skazana prawomocnym wyrokiem sądowym:

- a) na karę śmierci, na karę więzienia lub ciężkiego więzienia powyżej jednego roku; w województwach poznańskim, pomorskim i w górnośląskiej części województwa śląskiego skazanie na karę więzienia w wymiarze wyżej określonym pociąga za sobą zgaśnięcie prawa do pobierania renty tylko w razie orzeczenia utraty obywatelskich praw honorowych,
b) bez względu na wysokość i rodzaj kary, za przestępstwo przeciwpaństwowe.

W wypadku zgaśnięcia prawa pobierania renty z powodów przewidzianych w punkcie 2 lit. a) niniejszego artykułu otrzymuje niewinna rodzina inwalidy wojennego zaopatrzenie w myśl odpowiedniego stosowania zasad art. 14, 17, 20 i 21 niniejszej ustawy”.

Art. 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych, Ministrowi Skarbu, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych:
J. Piłsudski

Minister: *K. Bartel*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz*

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Dobrucki

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Komunikacji: *Romocki*

Minister Robót Publicznych: *Moraczewski*

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Dr. Jurkiewicz*

Minister Reform Rolnych: *Witold Staniewicz*

Minister Poczty i Telegrafów: *Bogusław Miedziński*

799.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 11 października 1927 r.

o emigracji.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. № 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Rozdział I.

O emigracji w ogólności.

Art. 1. Emigrantem w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest obywatel polski, który opuszcza lub opuścił terytorjum Rzeczypospolitej w poszukiwaniu pracy, lub dla jej wykonywania, lub w celach osadnictwa, albo też udając się do swego małżonka, krewnych i powinowatych, którzy już wyemigrowali poprzednio.

Za emigranta uważana będzie również każda osoba, opuszczająca terytorjum Rzeczypospolitej, lub przebywająca poza tem terytorjum razem z emigrantem, a będąca członkiem jego rodziny.

Nie są emigrantami:

- a) personel dyplomatyczny lub konsularny i osoby, które mu towarzyszą oraz delegaci misyj oficjalnych, naukowych, ekonomicznych i t. p.;
b) artyści wyjeżdżający na występy gościnne, osoby biorące udział w kongresach i konkursach, prelegenci i wogóle wszystkie osoby wyjeżdżające tylko dla dorywczej pracy poza granice Rzeczypospolitej z wyjątkiem robotników sezonowych.

Art. 2. Urząd Emigracyjny może rozciągnąć opiekę w granicach, niniejszem rozporządzeniem przewidzianych, również na obywateli polskich, odbywających podróż zamorską statkiem w klasie II, III lub klasie równorzędnej, względnie w międzypokładzie bez względu na cel podróży tych osób.

Art. 3. Emigranci państw innych, którzy wyjeżdżają z terytorjum Rzeczypospolitej Polskiej lub przejeżdżają przez nie, mogą korzystać z opieki polskich władz emigracyjnych w granicach przewidzianych rozporządzeniem niniejszem, o ile prawo wyjazdu lub przejazdu ich nie jest ograniczone specjalnymi przepisami.

Art. 4. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych ma prawo, na wniosek Urzędu Emigracyjnego i, w miarę możliwości, Państwowej Rady Emigracyjnej, wstrzymać czasowo emigrację całkowicie lub częściowo do pewnych państw, jeżeli wymaga tego ochrona życia, wolności, mienia oraz interesów ekonomicznych i moralnych emigrantów, a w porozumieniu i z Ministrem Spraw Wojskowych, jeśli wymagają tego względy dobra publicznego.

Art. 5. Kobiety w wieku do lat 21 mogą emigrować tylko jadąc razem z mężem, z rodzicami,